

Εφιαλτική Ραψωδία

Μια ιστορία από τις: Αδίστακτες ψυχές

Εφιαλτική Ραψωδία

Εφιαλτική Ραψωδία

Λίγα λόγια....

Ήταν Μεγάλη Παρασκευή όταν πάρθηκε η ιδέα και Μεγάλη Παρασκευή διαδραματίζεται η ιστορία μας. Σημαδιακή ημέρα! Ξεκινώντας κάπως διαφορετικά, στην πορεία η πλοκή άλλαξε. Προς το καλύτερο! Διαψεύστηκαν και όσοι μου είπαν ότι δεν θα πετύχει. Ότι, δέθεν, δεν μπορεί να συγγραφεί μια ιστορία, από περισσότερους από ένα συγγραφείς. Με καλή συνεργασία όλα μπορούν να γίνουν. Και οι «αδίστακτες ψυχές» είχαμε κάτι περισσότερο από καλή συνεργασία. Που εύχομαι να συνεχιστεί! Μάριε Καρακατσάνη, Χρύσα Παναγοπούλου και Χριστίνα Μιχελάκη, σας υπερευχαριστώ γι' αυτό το υπέροχο συγγραφικό ταξίδι!

Μαριλένα Ξυψιτή

Οι «Αδίστακτες ψυχές» είναι οι:

Μάριος Καρακατσάνης

Μαριλένα Ξυψιτή

Χρύσα Παναγοπούλου

Χριστίνα Μιχελάκη

Ευχαριστούμε πολύ και την Σοφία Κραββαρίτη για την επιμέλεια του κειμένου.

Ήταν βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής και οι δυνατοί άνεμοι που υπήρχαν από νωρίς το πρωί δεν έλεγαν να κοπάσουν. Μέχρι και τα Εγκώμια του Επιταφίου που ακούγονταν στην Εκκλησία, σκέπαζαν με το βουητό τους. Η διακοπή ρεύματος και το σκοτάδι που απλώθηκε, σκόρπισαν τον πανικό στους κατοίκους του χωριού όπου και να βρίσκονταν.

Αν και δεν ήταν η πρώτη φορά που το δύσβατο χωριό τους πνιγόταν στα σκοτάδια, ωστόσο η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα τους έδινε να καταλάβουν ότι αυτή την φορά ήταν κάτι το διαφορετικό. Και είχαν δίκιο.

Άξαφνα ένα απόκοσμο ουρλιαχτό ενός λύκου έσκισε την σιωπή της νύχτας στα δύο. Το μεταξένιο της άλλοτε πέπλο, αγκάλιασε τους έντρομους χωρικούς, αναγκάζοντας τους να κλειδωθούν όλοι στα σπίτια τους.

Όλοι εκτός από έναν. Τη νεαρή Σίλα, η οποία ήταν αποκομμένη από όλο το χωριό λόγω της απρόσμενης εγκυμοσύνης της. Γιατί αν υπήρχε κάτι που μισούσαν οι συντηρητικοί κάτοικοι αυτού του χωριού, που είχε την ατυχία να ζει η κοπέλα, ήταν μια ανύπαντρη γυναίκα να κυοφορεί. Πόσο μάλλον όταν δεν γνώριζε και η ίδια τον πατέρα. Όσο και αν προσπάθησε να τους εξηγήσει ότι όλα ξεκίνησαν από ένα όνειρο, κανείς δεν την πίστεψε. Αντίθετα όλοι την καταδίκασαν προσάπτοντας της τον τίτλο μιας γυναίκας χαμηλών ηθών. Και από τότε η Σίλα μετατράπηκε σε «πόρνη» του χωριού. Μα εκείνη ήξερε πολύ καλά την αλήθεια.

Πατέρας του παιδιού της, ήταν ένας άγνωστος άντρας που την είχε επισκεφτεί στο όνειρο της. Η τουλάχιστον έτσι νόμιζε.

Σκεπάστηκε με το άσπρο της σάλι για να μην κρυώνει και πήρε το δρόμο για τη φάρμα του ιπποτρόφου.

Ο ιπποτρόφος, ο Μιχαήλ, ήταν ο μοναδικός της φίλος από τότε που πάτησε το πόδι της στο χωριό. Ήταν ο μόνος που της απηύθυνε το λόγο και δεν την αποκαλούσε η «ξένη» όπως όλοι οι άλλοι στο χωριό. Κι αυτό επειδή ο Μιχαήλ βίωνε κι αυτός τη δική του μοναξιά λόγω της δικής του ιδιαιτερότητας. Σε ηλικία δώδεκα ετών πήγε να καθαρίσει το τουφέκι του πατέρα του νομίζοντας ότι ήταν άδειο, αυτό όμως εκπυροσκόρησε, κόβοντάς του τα δύο δάκτυλα του χεριού, το δείκτη και το μέσο. Συνηθίζοντας με τον καιρό να χρησιμοποιεί το χέρι του χωρίς μεγάλη δυσκολία, δεν μπόρεσε ποτέ να συνηθίσει την περιφρόνηση και την απομόνωσή του από τους συγχωριανούς του. Τον θεωρούσαν ελαττωματικό και ποτέ κανένας δε θα του έδινε την κόρη του. Με αποτέλεσμα να έχει φτάσει σαράντα χρόνων και να είναι τόσο μόνος, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε σκεφτεί να τα παρατήσει και να φύγει.

Όσοι ήρθε η Σίλα και του άρεσε πολύ. Τον τραβούσε το κέφι της, το γέλιο της... Έμοιαζε σα νεράιδα που είναι βγαλμένη μέσα από παραμύθι. Η δική του καλή νεράιδα. Δεν τόλμησε ποτέ όμως να της εκφράσει τα συναισθήματά του, από φόβο μήπως τη χάσει. Από τη μια πάλευε με τον εαυτό του για να της μιλήσει και από την άλλη μόλις την έβλεπε άλλαζε γνώμη και το

ανέβαλε για την επόμενη μέρα. Σχέση με κοπέλα δεν είχε κάνει ποτέ του, γνώρισε μόνο τον πληρωμένο έρωτα, αλλά κατά βάθος αυτές τις γυναίκες τις λυπόταν γιατί φανταζόταν ότι οι πιο πολλές αναγκάζονταν να το κάνουν αυτό.

Όταν έμαθε για την εγκυμοσύνη της Σίλα πληγώθηκε αλλά την πίστεψε. Είχε ανάγκη να πιστέψει ότι δεν ήτανε εκείνη υπεύθυνη για τη δύσκολη κατάσταση που βρέθηκε κι έτσι έγινε ο μόνος άνθρωπος που τη στήριζε με όλη του την ψυχή.

Ανέβηκε με πολύ κόπο την ανηφόρα που οδηγούσε στο κτήμα του Μιχαήλ. Η κοιλιά της είχε παραφουσκώσει και τη δυσκόλευε πολύ στις καθημερινές ασχολίες της. Ο γιατρός που είχε επισκεφτεί πριν μερικές μέρες την πληροφόρησε ότι τώρα πια είχαν μπει στην τελική ευθεία. Από μέρα σε μέρα ο μονάκριβος γιος της έμελλε να έρθει στον κόσμο και να τη γεμίσει χαρά. Ανυπομονούσε για την άφιξη του και τον πρόσμενε με λαχτάρα. Μπορεί να ήταν μια αμαυρωμένη για αυτό το χωριό, όμως τίποτα δεν μπορούσε να χαλάσει την ευτυχία που ένιωθε μέρα με την μέρα για το μικρό αυτό θαύμα. Γιατί αυτό πίστευε η Σίλα ότι ήταν και η σύλληψη του γιου της. Ένα θαύμα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα που γέμισε τα πνευμόνια της με φρέσκο αέρα και άνοιξε την ξύλινη πόρτα του φράκτη. Τα παράθυρα από το σπίτι του Μιχαήλ ήταν σκοτεινά και υπέθεσε πως θα είναι στο στάβλο. Τράβηξε κατά κει. Στο μυαλό της κλωθογύριζε η γνωριμία της με αυτόν τον παράξενο άντρα. Όταν είχε

πρωτοέρθει σε αυτό το χωριό την τρώμαζε λίγο η επιβλητική του παρουσία και ο μοναχικός του χαρακτήρας. Είχε πιάσει πολλές φορές τον εαυτό της να αναρωτιέται για τα μυστικά που έκρυβε πίσω από αυτό το απόμακρο βλέμμα του, όταν όμως τον γνώρισε καλύτερα, κατάλαβε ότι πίσω από αυτά τα ψυχρά γαλάζια μάτια έκρυβε μια χρυσή καρδιά. Από τότε είχαν γίνει καλοί φίλοι, σχεδόν αχώριστοι και αν δεν ήταν ο Μιχαήλ να την προσέχει και να νοιάζεται για εκείνη θα είχε φύγει εδώ και καιρό από αυτό το αφιλόξενο χωριό που πλέον ήταν μια παρείσακτη.

«Μιχαήλ, είσαι εδώ;» του φώναξε καθώς έμπαινε στο στάβλο.

«Εδώ πίσω» άκουσε να της λέει. Η Σίλα πήγε προς το μέρος του.

«Κοίτα», της είπε και της έδειξε τα τέσσερα νεογέννητα κουταβάκια που είχε κάνει η σκύλα του. Ήταν όλα μαζεμένα κοντά στο στήθος της μητέρας και βύζαιναν ενώ εκείνη κοιμόταν αποκαμωμένη από την διαδικασία της γέννας.

«Είναι τόσο γλυκούλια» είπε η Σίλα και έσκυψε για να τα δει καλύτερα. Αφού έμειναν λίγη ώρα ακόμη στο στάβλο για να βεβαιωθούν ότι η μαμά και τα μικρά της θα είναι ζεστά και άνετα, κίνησαν για το σπίτι. Κάθισαν στο τραπέζι ενώ περίμεναν να βράσει το νερό που είχαν βάλει για το τσάι.

«Λοιπόν, τι νέα; Τι σου είπε ο γιατρός;» την ρώτησε.

«Μου είπε ότι η μεγάλη στιγμή έχει φτάσει, ο μικρούλης θα έρθει σύντομα», του απάντησε εκείνη με τα μάτια της να λάμπουν από χαρά.

Ο Μιχαήλ κούνησε του κεφάλι του χαμογελώντας της και σέρβιρε το ζεστό τσάι σε δύο φλιτζάνια.

Την κουβέντα τους διέκοψε η καμπάνα που χτυπούσε πένθιμα θυμίζοντας τους έτσι, τι βραδιά ήταν. Πριν προλάβει ο Μιχαήλ να τη ρωτήσει αν ήθελε να πάνε μαζί να προσκυνήσουν τον Επιτάφιο, ακόμη ένα ουρλιαχτό λύκου τους τάραξε. Η Σίλα αυτή τη φορά ανατρίχιασε αφού το ουρλιαχτό ακούστηκε σχεδόν δίπλα τους. Φοβισμένη κοίταξε στα μάτια τον Μιχαήλ και τον ρώτησε:

«Μιχαήλ τι συμβαίνει;» Η φωνή της ακούστηκε βραχνή ξαφνιάζοντας τον καλό της φίλο.

«Τί εννοείς γλυκιά μου;» αποκρίθηκε αυτός.

«Το ουρλιαχτό του λύκου ακούστηκε από εδώ. Έχεις εδώ εσύ τέτοιο ζώο;» Στο άκουσμα των ίδιων των λόγων της, η κοπέλα έκλεισε το στόμα της με το χέρι της έτοιμη να βγάλει μια κραυγή.

«Τί είναι αυτά που λες κορίτσι μου; Αν είναι δυνατόν! Λοιπόν, πες μου μεθαύριο που είναι Πάσχα τι σκοπεύεις να κάνεις;» της απάντησε εκείνος ατάραχος.

«Προσπαθείς να αλλάξεις κουβέντα; Άρα έχω δίκιο!» Είπε εκείνη καθώς σηκωνόταν από τη θέση της.

«Όχι, δεν έχεις δίκιο. Κάθισε σε παρακαλώ στη θέση σου» της είπε εκείνος που άρχιζε να χάνει την υπομονή του και συνέχισε.

«Μην παραλογίζεσαι και μην με προσβάλλεις σε παρακαλώ!» Έκανε μια παύση.

«Έξερεις κάτι, δεν είμαι σίγουρος αν είναι ουρλιαχτό λύκου αυτό που ακούστηκε... Άντε έλα τώρα, μην φοβάσαι χωρίς λόγο.»

Η Σίλα κατάλαβε ότι ο καλύτερος της φίλος προσπαθούσε να την καθησυχάσει.

«Με τόσα που έχουν δει τα μάτια μου τίποτα δεν μου φαίνεται παράλογο. Ακόμα και με εσένα που σε εμπιστεύομαι. Και τι εννοείς δεν ήταν λύκος αυτό που ακούσαμε; Πάντως σίγουρα δεν ήταν κλιμίντρισμα των αλόγων σου», του είπε χωρίς να καθίσει πίσω στη θέση της.

«Ηρέμησε κορίτσι μου...» Της απάντησε κοιτάζοντας την σοβαρός. Έμοιαζε σα να σκεφτόταν κάτι. Και έτσι ήταν. Πράγματι σκεφτόταν κάτι. Ήθελε να της μιλήσει, να της πει την αλήθεια. Μια αλήθεια επικίνδυνη, μια αλήθεια που θα μπορούσε να την οδηγήσει στην τρέλα. Δεν ήταν σίγουρος αν θα το άντεχε, αλλά αγαπούσε πολύ τη φίλη του και δεν ήθελε να την αφήσει στην πλάνη του σκοταδιού. Έτσι, αποφάσισε να το ρισκάρει. Πήρε μια βαθιά ανάσα, κατέβασε για λίγο τα μάτια κι όταν τα ξανασήκωσε, κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό της και με ήσυχη φωνή, τόσο που η Σίλα ένιωθε υπνωτισμένη, της είπε, «Εμείς οι δύο είμαστε φίλοι και μέχρι τώρα κρατούσες τα μυστικά μας καλά φυλαγμένα. Είσαι έτοιμη να ακούσεις άλλο ένα;»

«Φυσικά...» του απάντησε εκείνη κάπως διστακτικά. Αφού δεν ήταν σίγουρη αν ήταν όντως έτοιμη για το τι μπορεί να ακούσει.

«Πρόσεξε Σίλα! Αυτό το μυστικό δεν είναι σαν τα άλλα. Θα πρέπει να είμαι σίγουρος ότι μπορείς να το κρατήσεις...» της είπε με πιο έντονο ύφος αυτή τη φορά. Μια σουβλιά ανησυχίας τη διαπέρασε, όμως το βλέμμα του φίλου της ήταν καθησυχαστικό κι

επιπλέον ήξερε ότι ποτέ δε θα της έκανε κακό. Έτσι λοιπόν δεν του απάντησε, παρά μόνο του έγνεψε θετικά.

«Ακολουθήσε με...» της είπε ο Μιχαήλ γνέφοντας της με το κεφάλι του.

Βγαίνοντας έξω από το σπίτι με τον Μιχαήλ να πορεύεται λίγα μέτρα μπροστά, η Σίλα τον ακολουθούσε κοιτώντας γύρω της αγχωμένη, γιατί ήταν εμφανές ότι την οδηγούσε προς το δάσος. Είχε μετανιώσει για την απάντησή της, μα πλέον ήταν πολύ αργά για να την πάρει πίσω. Εξάλλου κάτι μέσα της, της έλεγε πως αποκλείεται ο ένας και μοναδικός της φίλος να της έκανε κακό. Όμως η αρχική του αντίδραση την έκανε να αναρωτιέται τι μπορεί να ήταν αυτό που δεν μπορούσε να της το πει με την πρώτη. Και όταν πια της μίλησε για το μεγάλο μυστικό, εκεί ήταν που την μπέρδεψε ακόμα περισσότερο.

«Είσαι έτοιμη λοιπόν;» την ρώτησε έχοντας πια φτάσει σε ένα μικρό ξέφωτο, αρκετά μέτρα πιο έξω από το σπίτι του. Στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένο ένα περίεργο χαμόγελο.

Του απάντησε γνέφοντας με το κεφάλι της και πάλι θετικά. Ξαφνικά άκουσε τον Μιχαήλ να σφυρίζει με όλη του την δύναμη έναν περίεργο σκοπό. Έναν σκοπό που όμοιό του δεν είχε ξανακούσει. Και τότε, μέσα από την καταχνιά του δάσους, ξεπρόβαλε ένας γιγαντώσωμος λύκος. Με αργά αλλά σταθερά βήματα, το τεράστιο αυτό πλάσμα κατευθυνόταν προς το μέρος τους, με τα πελώρια και υγρά του μάτια να κοιτούν την Σίλα και μόνο, η οποία, αντικρίζοντάς τον πάγωσε

κι έμεινε στη θέση της μαρμαρωμένη. Όταν συνήλθε από το πρώτο σοκ, αυτό που σκέφτηκε ήταν να τρέξει μακριά. Προσπάθησε να κάνει κάποια βήματα προς τα πίσω, αλλά τα πόδια της δεν την υπάκουαν.

«Μιχαήλ..» μουρμούρισε τρέμοντας από το φόβο της, «τι συμβαίνει; τι... τι είναι αυτό...» ψέλλισε.

«Σίλα... επέτρεψε μου να σου γνωρίσω τον Λεβιάθαν...» της είπε ο Μιχαήλ έχοντας ακόμα στα χείλη του αυτό το περίεργο χαμόγελο. Η Σίλα προσπαθούσε να καταλάβει τι συμβαίνει. Ξαφνικά είχε βρεθεί μέσα στο δάσος απέναντι σε αυτό το τεράστιο ζώο, που ο φίλος της έδειχνε να γνωρίζει. Αναρωτήθηκε αν κοιμόταν. Αν όλο αυτό ήταν απλά ένα όνειρο.

«Ο Λεβ... τι εννοείς, γνωρίζεις αυτό το ζώο...» μουρμούρισε έχοντας τα τελείως χαμένα. «Το θέμα δεν είναι αν τον γνωρίζω εγώ Σίλα» της απάντησε κοιτώντας την βαθιά στα μάτια. «Το θέμα είναι ότι πρέπει να τον γνωρίσεις **εσύ...**» συνέχισε κοιτάζοντάς την με νόημα.

«Μα... γιατί...» τον ρώτησε με όλη την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

«Γιατί είναι ο πατέρας του παιδιού σου Σίλα...» κατέληξε και αυτή την φορά σοβάρωσε εντελώς, αφήνοντας την Σίλα κυριολεκτικά μαρμαρωμένη στο άκουσμα των λέξεων του. Ξάφνου σκοτάδι... Πιο πυκνό από πριν. Ένα σκοτάδι που τη βύθιζε μέσα στην παράνοια. Ένα σκοτάδι που δεν της άφηνε καμία αχτίδα φωτός να ελπίζει, ένα σκοτάδι ανελέητο να την κρατήσει στην αγκαλιά του.

«**Σίλα!**» φώναξε τρομοκρατημένος ο Μιχαήλ,

προλαβαίνοντας να την κρατήσει στην αγκαλιά του. Τη σήκωσε στα χέρια του και πήρε το δρόμο για το σπίτι, αφήνοντας πίσω του το λύκο να κοιτάζει λυπημένος. Είχε κάτι το ανθρώπινο στο βλέμμα και ξαφνικά ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του. Ένα δάκρυ, που όταν έπεσε στο χώμα και το πότισε, βγήκε μια τουλίπα. Μία και μοναδική άσπρη τουλίπα μέσα στη μαυρίλα της νύχτας. Πίσω στο σπίτι του Μιχαήλ, η Σίλα ξύπνησε και κοιτάζοντας γύρω της, προσπαθούσε να καταλάβει που βρισκόταν. Ο Μιχαήλ στεκόταν από πάνω της και της χαμογελούσε τρυφερά.

«Μιχαήλ...» ψιθύρισε αντικρίζοντας το πρόσωπό του, αλλά και το γνώριμο χόρο. «Είδα ένα τρομερό εφιάλτη», πήγε να συνεχίσει, αλλά ο Μιχαήλ δεν την άφησε.

«Σοστ...» της είπε ακουμπώντας το δάχτυλό του απαλά πάνω στα χείλη της. «Δεν ήταν εφιάλτης γλυκιά μου», συνέχισε τρυφερά. «Άκουσέ με σε παρακαλώ και θα σου εξηγήσω τα πάντα», της είπε χαϊδεύοντας της τα μαλλιά. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Ήταν αδύνατο όμως να σου κρατήσω κρυφή την αλήθεια, παρόλο που ξέρω ότι φαίνεται τρομαχτική. Ήταν ένα μυστικό που μ' έκαιγε κι έπρεπε να το μοιραστώ μαζί σου. Άλλωστε δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά απ' τη στιγμή που σε αφορά».

Η Σίλα ένιωθε ακόμα ζαλισμένη και σκέφτηκε μήπως ο φίλος της ήταν τρελός. Σα να διάβασε ο Μιχαήλ τη σκέψη της, της απάντησε χαμογελώντας.

«Ξέρω ότι όλα αυτά ακούγονται τρελά, είναι όμως πέρα για πέρα αληθινά!»

«Μιχαήλ», αποφάσισε να μιλήσει η Σίλα, «ξέρεις καλά πως είσαι ο μόνος άνθρωπος που έχω εδώ. Όλοι οι άλλοι με κοιτούν με μίσος. Δε θα μπορούσα ποτέ να κρατήσω κακία σε σένα, όμως αυτό... είναι... είναι απλά εξωφρενικό!» ξέσπασε η Σίλα. Ο Μιχαήλ συνέχισε να την κοιτά ήρεμος ανεπηρέαστος από το ξέσπασμά της.

«Με πας στο δάσος, μου εμφανίζεις έναν τεράστιο λύκο, αν είναι δυνατόν! μου λες ότι είναι ο πατέρας του παιδιού μου, **τι στο καλό συμβαίνει επιτέλους!**» ούρλιαξε η Σίλα μέσα στο μικρό σπίτι. Τα μάτια της είχαν γουρλώσει και η όψη της ήταν τόσο αγριεμένη, που ο Μιχαήλ φοβήθηκε μήπως πάθει κάτι στην κατάσταση που ήταν.

«**Ηρέμησε!**» της είπε βάζοντας τις φωνές μήπως τη συνεφέρει. «Αν θυμάσαι εσύ η ίδια μίλησες για τον άντρα που ερχόταν στον ύπνο σου και σου έκανε έρωτα αφήνοντάς σε έγκυο!»

Στο άκουσμα των λόγων του, η Σίλα ήθελε να τον χαστουκίσει.

«**Όπως το είπες!**» ούρλιαξε και πάλι. «**Άντρας! Ήταν άντρας! Όχι ζώο και μάλιστα λύκος!** Αλλά απ ότι φαίνεται, με πέρασες για τρελή κι αποφάσισες να παίξεις μαζί μου», συνέχισε ανέκφραστη.

«Αυτό δε θα το ξαναπείς ποτέ» της είπε ο Μιχαήλ με σφιγμένο το πρόσωπό του από θυμό.

«Φεύγω και μη με ξαναενοχλήσεις ποτέ», του αντιγύρισε η Σίλα.

«**Δε θα πας πουθενά!**» η βροντερή φωνή του Μιχαήλ αντήχησε μέσα στο σπίτι. «Θα ακούσεις αυτά που έχω

να σου πω και μετά κάνε ό,τι νομίζεις», συνέχισε μαλακά.

«Ένα πρωινό ένιωσα την ανάγκη να φύγω από εδώ. Το σπίτι θαρρείς και με έπνιγε. Πήρα το αγαπημένο μου άλογο τον Μπλάκ και έκανα μια βόλτα στο δάσος. Ξαφνικά το άλογο άρχισε να χλιμιντρίζει και με το ζόρι το κρατούσα. Λίγο έλειψε να με πετάξει κάτω. Άρχισα τότε να του ψιθυρίζω απαλά στο αυτί. Δεν έχεις ιδέα πόσα πράγματα καταλαβαίνουν τα άλογα και πόσο δένονται με τον άνθρωπο! Αμέσως ηρέμησε και τότε τον είδα: Ένας άντρας αρκετά ψηλός ήταν γυμνός και πληγωμένος στο κώμα. Με πολύ κόπο μπόρεσα να τον βάλω στο άλογο μου και να τον φέρω στο σπίτι. Το τραύμα ήταν επιφανειακό στο ύψος των πλευρών αλλά πρέπει να είχε χάσει αρκετό αίμα. Η καρδιά του χτυπούσε όμως και πήρα θάρρος. Του καθάρισα καλά την πληγή, του έκανα μερικά ράμματα και μετά την έδεσα με ένα επίδεσμο. Προσευχόμουν να είχα κάνει το σωστό. Δεν σου το είχα πει αλλά έχω σπουδάσει κτηνίατρος. Δυστυχώς τα παράτησα στο τελευταίο έτος γιατί έπρεπε κάποιος να φροντίσει τη φάρμα. Αυτά που έμαθα όμως εκεί μου έχουν φανεί χρήσιμα σε όλη την ζωή μου, γι' αυτό μπόρεσα και επιβίωσα εδώ έστω και ολομόναχος. Αργά το απόγευμα ο άντρας ανέβασε πυρετό, εγώ ήμουν συνέχεια στο πλευρό του και τότε τον άκουσα να παραμιλάει και να λέει ένα όνομα. Το όνομα αυτό ήταν Σίλα... Το όνομά σου Σίλα! Η ταραχή μου ήταν μεγάλη, αλλά έπρεπε οπωσδήποτε να μάθω. Τον άφησα να συνέλθει. Όταν του έπεσε ο πυρετός και ο άντρας άνοιξε τα μάτια του,

του έδωσα πρώτα να φάει μια ζεστή κοτόσουπα που είχα φτιάξει κι αφού ένιωσε λίγο καλύτερα, τον ρώτησα τι του είχε συμβεί».

«Με λένε Λεβιάθαν, μου είπε φανερά καταβεβλημένος και δε θα ξεχάσω ποτέ ότι με φρόντισες. Πριν όμως προλάβω να πω λέξη ο άντρας σηκώθηκε από το κρεβάτι και βγήκε έξω. Μια ολόλαμπρη πανσέληνος είχε βγει στον ουρανό, κόκκινο σαν το αίμα. Εκεί έξω λοιπόν, τον είδα να μεταμορφώνεται στο λύκο που είδες. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Προσπαθούσα να καταλάβω τι σχέση έχεις εσύ με όλα αυτά. Αυτό το έμαθα μέσα στις επόμενες ημέρες που ξαναπήγα στο δάσος. Ήθελα απεγνωσμένα να τον βρω, να τον ρωτήσω γιατί ψιθύριζε το όνομά σου τη μέρα που τον πήρα σπίτι. Κάποια στιγμή τον συνάντησα και τότε μου αποκάλυψε ότι σε είχε δει και του άρεσες, αλλά δε θα μπορούσε να σε πλησιάσει διαφορετικά κι έτσι επέλεξε να έρχεται στο όνειρό σου. Μόνο που το όνειρό σου, δεν ήταν όνειρο, συνέβη στην πραγματικότητα.»

«Ψέματα, μου λες ψέματα» είπε η Σίλα φανερά τρομοκρατημένη. Πως μπορούσε να την κοροϊδεύει έτσι ο Μιχαήλ; Πως ήταν δυνατόν αυτό το πλάσμα να είναι ο πατέρας του παιδιού της; το μυαλό της ήταν σε πλήρη σύγχυση. Σηκώθηκε απότομα από την θέση της ρίχνοντας την καρέκλα κάτω. Δίχως να πει λέξη όρμησε στην πόρτα και βγήκε έξω, έτρεξε μακριά από αυτό το σπίτι, μακριά από τον Μιχαήλ που φώναζε το όνομα της. Μέχρι να φτάσει σπίτι της οι ουρανοί είχαν ανοίξει και η Σίλα είχε γίνει μούσκεμα από την βροχή.

Έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε δυο φορές. Έπειτα έσπρωξε με κόπο το μικρό τραπέζι της κουζίνας και το έβαλε πίσω από την πόρτα. Τα ρούχα της έσταζαν στο ξύλινο πάτωμα και ένα ρίγος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά της. Έβγαλε τα βρεγμένα ρούχα και φόρεσε άλλα, στεγνά. Ξάπλωσε στο μονό κρεβάτι που βρισκόταν στην μια άκρη της καμαρούλας της και τύλιξε προστατευτικά τα χέρια της γύρω από την κοιλιά της. Τα όνειρά της ήταν γεμάτα από λυκίσια ουρλιαχτά και ανθρώπινα μάτια που την παρακολουθούσαν.

Στην άλλη άκρη του χωριού, ένα δεκάχρονο αγόρι, ο Πίτερ, βημάτιζε γοργά με τους γονείς του στο στενό δρομάκι δίπλα από την Εκκλησία. Εδώ και ώρα ήταν έτοιμοι για να πάνε να προσκυνήσουν τον Επιτάφιο αλλά η διακοπή του ρεύματος, τους είχε καθυστερήσει. Ο πατέρας του Πίτερ έλεγε ξανά και ξανά ότι αυτό δεν ήταν φυσιολογικό για το χωριό τους, αλλά η γυναίκα του έβρισκε το δυνατό αέρα ως δικαιολογία.

Όταν έφτασαν στο προαύλιο χώρο της Εκκλησίας, ο μικρός Πίτερ σταμάτησε απότομα. Γύρισε στα δεξιά του και είδε μέσα από το παράθυρο τον στολισμένο Επιτάφιο. Έμεινε εκεί να το κοιτάζει με δέος ενώ οι γονείς του ήδη είχαν εισέλθει μέσα. Ξαφνικά στα αριστερά του άκουσε κάποιον να ψιθυρίζει το όνομά του. Γύρισε αλλά δεν είδε κανένα. Μια ανατριχίλα ένιωσε να διαπερνάει το κορμί του και κατάλαβε ότι δεν ήταν από τον κρύο αέρα.

«Πίτερ...» ξανά αυτός ο ψίθυρος στο αριστερό του αυτί.

«Ποιος είναι... Δεν σε βλέπω!» απάντησε το αγόρι.

«Τώρα με βλέπεις...» είπε η φωνή και τα μάτια του μικρού αντίκρυσαν ένα άλλο αγόρι, περίπου στην ίδια ηλικία με αυτόν. Ο Πίτερ έμεινε ακίνητος να τον κοιτάζει. Κατάλαβε ότι δεν έβλεπε κάτι φυσιολογικό. Ο συνομήλικός του που είχε δίπλα του, δεν ήταν όπως ο ίδιος ή τα υπόλοιπα παιδιά που γνώριζε. Είχε χλωμό δέρμα και φορούσε άσπρο ράσο.

«Για σένα ήρθα εδώ, μην μπεις στην Εκκλησία, έλα μαζί μου. Ακολουθήσε με.» του είπε το αγόρι απλώνοντας το χέρι του και δείχνοντάς του την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσουν.

«Ποιος είσαι, τι θέλεις, γιατί να έρθω μαζί σου;» τον ρώτησε ο Πίτερ ατάραχος και παραμένοντας εκεί που βρισκόταν. Αυτό που γινόταν δεν του προκαλούσε φόβο, αλλά μια απλή περιέργεια.

«Ακολουθήσε με και εκεί που θα πάμε θα καταλάβεις για ποιο λόγο επέλεξα εσένα να με βοηθήσεις», απάντησε το ασυνήθιστο αγόρι που είχε απέναντί του, χαμογελώντας του.

Ο Πίτερ είδε τα μάτια του να λάμπουν και αυτό τον παραξένεψε. Η αθωότητα της ηλικίας του δεν του επέτρεπε να καταλάβει ότι το άλλο αγόρι δεν ήταν τίποτα άλλο από μια οπτασία.

Μέσα από το λιγοστό φως των κεριών που έσκιζαν με την απαλή τους φλόγα το πυκνό σκοτάδι του δρόμου, ο Πίτερ κατάφερε να ξεγλιστρήσει από τους γονείς του και να ακολουθήσει σαν υπνωτισμένος την απόκοσμη

αυτή ύπαρξη. Αν και δεν ήξερε που τον οδηγούσε, ωστόσο κάτι μέσα του, του έλεγε ότι δεν έπρεπε να φοβάται. Βλέποντας την καλύβα της «πόρνης» όπως την αποκαλούσε ο πατέρας του μαζί με όλο το χωριό να ξεπροβάλλει μέσα στην αστροφεγγιά, αμέσως κατάλαβε που τον οδηγούσε. Βλέποντας το αγόρι να του κάνει νόημα να το ακολουθήσει, ο Πίτερ αν και ήταν αρκετά διστακτικός στην αρχή, τελικά άρχισε να πλησιάζει και αυτός την παλιά ξύλινη πόρτα.

Με το που πλησίασε ο Πίτερ, αμέσως η ύπαρξη αυτή χάθηκε μέσα στην πόρτα αφήνοντας τον να στέκεται λίγα λεπτά μόνος του μπροστά από αυτήν. Μα σύντομα η περιέργεια όσο και η αγωνία του τελείωσε ακούγοντας να μετακινείται ένα βαρύ έπιπλο κι ένα μικρό «κλικ». Σπρώχνοντας την απαλά, ο Πίτερ μπήκε μέσα κοιτάζοντας με απορία το σκοτεινό περιβάλλον της καλύβας. Μια περίεργη μυρωδιά κατέκλισε τα ρουθούνια του κάνοντας τον να καλύψει ελαφρώς την μύτη του με το μικρό του χέρι.

«Πρέπει να την βοηθήσεις...» άκουσε να του λέει άξαφνα η ύπαρξη αυτή βλέποντας την να στέκεται ξανά δίπλα του. Και αμέσως απλώνοντας το αγόρι τα χέρια του διάπλατα ένα μικρό λευκό φως κατέκλισε όλο το δωμάτιο. Επιτρέποντας έτσι να δει ο Πίτερ την Σίλα σε μια άκρη του δωματίου λιπόθυμη πάνω σε ένα βρώμικο κρεβάτι γεμάτο από αίματα και περίεργα υγρά.

«Πρέπει να την βοηθήσεις να με **βγάλει** ασφαλή...» του αποκρίθηκε ξανά, προκαλώντας ταυτόχρονα

δεκάδες απορίες στο μικρό μυαλουδάκι του Πίτερ.

«Να σε βγάλει; Εγώ; Μα....» και κουνώντας το κεφάλι του δεξιά αριστερά προσπαθούσε να κατανοήσει τι του ζητούσε η ύπαρξη αυτή.

«Μα εγώ...» Πήγε να πει ο Πίτερ μα ήδη το μικρό αγόρι είχε εξαφανιστεί από κοντά του.

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο... Μόνο εσύ μπορείς να την βοηθήσεις... Μια αγνή και αθώα ύπαρξη...»

Άκουσε σαν αντίλαλο μέσα στην καλύβα την φωνή του αγοριού να του αποκρίνεται για άλλη μια φορά. Ήταν προσταχτική μα συγχρόνως και γεμάτη απόγνωση. Δεν του άφηνε καθόλου περιθώρια σκέψης. Μην έχοντας και πολλές επιλογές, ο Πίτερ πλησίασε την Σίλα και αμέσως το μυαλό του γέμισε με άγνωστες γνώσεις και πληροφορίες για το τι ακριβώς έπρεπε να κάνει.

Την ίδια στιγμή οι γονείς του Πίτερ γεμάτοι απόγνωση έψαχναν τον γιο τους μέσα στο πλήθος που ακολουθούσε τον Επιτάφιο. Μα ήταν άφαντος.

Η μητέρα άρχισε να ουρλιάζει σπαραχτικά, μερικοί χωριανοί την πλησίασαν ρωτώντας την τι συμβαίνει. «Το παιδί μου, έχασα το παιδί μου, τον Πίτερ μου» ούρλιαζε εκείνη. «Τον ξέρετε όλοι σας, βοηθήστε με», είπε ικετευτικά. «Το ξανθό μου αγοράκι φορούσε μαύρο φούτερ με κουκούλα, κρύωνε πολύ σήμερα, και τζιν παντελόνι. Τι με κοιτάτε μωρέ χωριστείτε να ψάξουμε, βοηθήστε με», είπε εκείνη με θυμό.

Η ακολουθία του Επιταφίου σταμάτησε απότομα λες

και πάγωσε ο χρόνος. Κάποιοι πήγαν κοντά στην μητέρα και έσπευσαν να βοηθήσουν.

«Ο Μάρκος, ο Σταύρος και ο Τζόναθαν είναι φίλοι του», είπε εκείνη με φωνή που έτρεμε. «κάποιοι να πάνε σπίτι τους να ρωτήσουν, δεν τους βλέπω στην ακολουθία ήταν και οι τρεις άρρωστοι σήμερα».

Ο πατέρας του παιδιού με άλλους δύο φίλους του πήγαν να ρωτήσουν στα σπίτια των παιδιών και έδωσαν πάλι ραντεβού στην πλατεία του χωριού σε περίπτωση που δεν έβρισκαν το παιδί, για να συνεχίσουν το ψάξιμο. Άλλη μια ομάδα πέντε ατόμων έτρεξε προς το ξέφωτο.

Το ξέφωτο ήταν πόλος έλξης για τα παιδιά. Εκεί είχαν στήσει αυτοσχέδια δίχτυα για να παίζουν ποδόσφαιρο. Εκεί μαζευόντουσαν όταν ήθελαν να μιλήσουν. Εκεί σκάρωναν σκανταλιές, εκεί έκαναν φανταστικά ταξίδια με ένα αόρατο πειρατικό καράβι. Εκεί οι μεγαλύτεροι μοιράζονταν κάποιο κλεμμένο τσιγάρο και φοβέριζαν τα μικρά για να μην μιλήσουν. Πιθανόν λοιπόν ο Πίτερ να είχε πάει και αυτός εκεί.

Μια γυναίκα φώναξε ότι κάτι είχε δει. Η μητέρα του παιδιού με άλλους τρεις συγχωριανούς της προχώρησε προς τα εκεί. «Κοιτάξτε εδώ, λασπωμένα βήματα παιδιού, προς τα εδώ πρέπει να πάμε» είπε με σιγουριά η γυναίκα. «Οδηγούν στο δάσος», φώναξε ένας άλλος και μάζεψε κόσμο να πάνε προς τα εκεί.

Ο Πίτερ την ίδια στιγμή είχε σαστίσει. Ένα μωρό είχε γεννηθεί μπροστά στα μάτια του. «Κόψε το λώρο,

βοήθησέ με, άκουσε πάλι τη φωνή. Άρχισε να ανοίγει συρτάρια και να ψάχνει. Βρήκε ένα ψαλίδι, του έριξε οινόπνευμα για να το απολυμάνει και έκοψε το λώρο. Το μωρό ήταν ταλαιπωρημένο και γεμάτο αίματα. Το τζάκι είχε σβήσει, αλλά είχε μείνει λίγο χλιαρό νερό σε μια μεγάλη τσουκάλα. Ο Πίτερ δεν μπορούσε να σηκώσει την τσουκάλα και έτσι έβαλε λίγο νερό σε ένα κασαρολάκι και με μια πετσέτα υπομονετικά άρχισε να καθαρίζει το μωρό. Ήταν όμορφο μωρό τελικά και σαν να του χαμογελούσε. Έπρεπε να το ντύσει, αλλά δεν ήξερε τι να του βάλει. Πήρε μια μεγάλη πετσέτα και το τύλιξε. Ύστερα βγήκε με το μωρό στο δάσος, ενώ ο λύκος με τα κίτρινά του μάτια παρακολουθούσε από μακριά.

Λίγα μέτρα μακριά η αναζήτηση του Πίτερ συνεχιζόταν. Η μικρή ομάδα με αρχηγό τον πατέρα του παιδιού έψαχνε απεγνωσμένα για τα ίχνη του. Τα λασπωμένα σημάδια που ακολουθούσαν τους είχαν οδηγήσει σε ένα μονοπάτι που περνούσε μέσα από το δάσος και μόνο ένα σπίτι υπήρχε εκεί. Η μητέρα του Πίτερ έκανε τον σταυρό της όταν είδε από μακριά να ξεπροβάλλει το σπίτι της Σίλας. Ο άντρας της μαζί με άλλα τέσσερα άτομα προχώρησαν αφήνοντας τους υπόλοιπους πίσω, μερικά μέτρα πριν το σπίτι.

Οι πέντε άντρες πλησίασαν την μικρή καλύβα προσεκτικά. Τα ίχνη του Πίτερ τους οδηγούσαν μέχρι το κατώφλι και μετά σταματούσαν. Το δάσος ήταν παράξενα ήσυχο, όπως ήσυχο φαινόταν και το σπίτι. Ο πατέρας του Πίτερ χτύπησε την ξύλινη πόρτα και αυτή

υποχώρησε τρίζοντας. Την άνοιξαν περισσότερο και μπήκαν μέσα. Αυτό που αντίκρισαν στην συνέχεια τους έκανε να σταυροκοπηθούν.

Η Σίλα άνοιξε τα μάτια της τρεμοπαιίζοντας για λίγο τα βλέφαρα της. Το τζάκι είχε σβήσει αφήνοντας πίσω του στάχτες και μαύρα κάρβουνα και το δωμάτιο είχε σκοτεινιάσει. Της πήρε λίγα λεπτά μέχρι τα μάτια της να συνηθίσουν την σκοτεινιά. Έψαξε στα τυφλά για το μικρό ηλεκτρικό φαναράκι που πάντα το φύλαγε για κάτι τέτοιες περιστάσεις. Το αδύναμο φως της λάμπας ξεχύθηκε στο δωμάτιο φωτίζοντας το, όσο χρειαζόταν. Η Σίλα ανασηκώθηκε στο στρώμα και τότε ένιωσε έναν δυνατό πόνο χαμηλά, ανάμεσα στο σημείο που ενώνονταν οι μηροί της. Χάιδεψε την κοιλιά της και τότε διαπίστωσε ότι ήταν ξεφούσκωτη. Το σοκ την χτύπησε απότομα, κόβοντας της την ανάσα. Και τότε θυμήθηκε. Θυμήθηκε τον Μιχαήλ και την τρελή ιστορία του, την βροχή που την μούσκευε καθώς έτρεχε για το σπίτι της. Τους πόνους της γέννας που ήρθαν ακάλεστοι λίγες ώρες μετά τραντάζοντας το κορμί της συθέμελα. Είχε λιποθυμήσει στην προσπάθεια της να φέρει στον κόσμο το παιδί της. Και τότε θυμήθηκε και κάτι άλλο. Κάποιος είχε έρθει σπίτι της. Θυμόταν την παιδική φωνή του να της μιλάει και να την καθοδηγεί, να την καθησυχάζει ανάμεσα στο παραλήρημά της. Και μετά, τίποτα. Που ήταν όμως αυτός ο κάποιος; και το κυριότερο, που ήταν το μωρό της;

Προσπάθησε να σηκωθεί από το στρώμα και τότε ο

πόνος έκανε ξανά την εμφάνιση του. Ένιωσε ένα ζεστό υγρό να κυλάει στα πόδια της. Οι τοίχοι γύρω της άρχισαν να γυρίζουν ώσπου η όραση της θόλωσε και σωριάστηκε στο πάτωμα λίγο πριν ανοίξει η πόρτα και πέντε άντρες μπουν μέσα.

Τα μάτια τους επεξεργάστηκαν το χώρο. Το αδύναμο φως ήταν αρκετό για να τους βοηθήσει να καταλάβουν τι είχε συμβεί λίγη ώρα πριν.

«Αυτή γέννησε!» είπε ο πατέρας του Πίτερ με φωνή γεμάτη έκπληξη.

«Μόνη της;» αναρωτήθηκε ένας φίλος του δίπλα του.

Ο πατέρας του Πίτερ γύρισε και τον κοίταξε αγριεμένα.

«Τι μας ενδιαφέρει για το πώς γέννησε αυτή η... αυτή η... ούτε που θέλω να ξεστομίζω τέτοιες λέξεις... Ο γιος μου που είναι, αυτό μας ενδιαφέρει τώρα... Μπορείτε να μου πείτε πού είναι;»

Οι τέσσερις άντρες που είχε απέναντι του, κατάλαβαν ότι η αγωνία του συγχωριανού τους κορυφώθηκε. Όπως και των ίδιων φυσικά. Πώς μπορούσαν άλλωστε να μην ανησυχούν περισσότερο τώρα, αφού δεν είχαν βρει τον Πίτερ στην καλύβα. Άρχισαν να αναρωτιούνται για τα βήματα του αγοριού που τους οδήγησαν μέχρι εκεί.

«Σίγουρα θα ξέρει αυτή!» είπε ένας από αυτούς δείχνοντας την Σίλα.

Ο πατέρας του Πίτερ κοίταξε τη λιπόθυμη κοπέλα. «Τι θα μπορούσε να κάνει αυτή στον γιό μου και για ποιο λόγο;» συλλογίστηκε μέσα του. Την ίδια στιγμή ένας από τους συγχωριανούς του, πρότεινε να βγουν έξω

από την καλύβα και να ψάξουν μήπως το παιδί ήταν εκεί γύρω.

Δεν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά και πρόσεξαν ότι τα παιδικά ίχνη που ακολούθησαν, συνεχίζονταν και προς την αντίθετη κατεύθυνση που οδηγούσε στην καρδιά του δάσους.

Οι πέντε άντρες ούτε που κατάλαβαν πότε έφτασαν στο σημείο όπου βρισκόταν ο Πίτερ. Μαζί του είδαν και τους υπόλοιπους συγχωριανούς τους που προφανώς είχαν ακολουθήσει τα ίχνη νωρίτερα. Αντικρίζοντας το μικρό με το νεογέννητο μωρό τα κατάλαβαν όλα. Όταν εξήγησαν στους υπόλοιπους ότι η Σίλα είχε γεννήσει και ότι αυτό μάλλον είναι το μωρό της, κραυγές ακούστηκαν από τη μητέρα του Πίτερ.

«Δεν είναι δυνατόν! Το δικό μου το παιδί να κρατάει το παιδί αυτής! Γιε μου, δώσε μου το. Να μην σε μολύνει πια. Δεν είναι φυσιολογικό μωρό αυτό. Και γιατί βρίσκεται μαζί σου; Γιατί το έχεις εσύ;» βομβάρδιζε με ερωτήσεις το αγόρι.

«Γυναίκα άσε το γιο μας, δεν θα φταίει αυτός. Κάτι θα του έκανε εκείνη η μάγισσα.» Είπε ο άντρας της την ίδια στιγμή που το βρέφος άρχισε να κλαίει αφού τρόμαξε από τις φωνές.

Η γυναίκα όμως, συνέχισε να φωνάζει και δεν έδειχνε να ακούει τον άντρα της. Ούτε λάμβανε υπόψη της το γιό της που της ζητούσε να τον αφήσει να της εξηγήσει τι είχε συμβεί. Μέσα σε δευτερόλεπτα μπροστά στα μάτια όλων, άρπαξε το νεογέννητο αγοράκι και το έριξε με δύναμη στο έδαφος. Όλοι πίστευαν ότι με τέτοιο βίαιο χτύπημα το βρέφος θα ήταν ήδη νεκρό. Με

έκπληκτα μάτια όμως, είδαν ότι όχι μόνο δεν σκοτώθηκε, αλλά ούτε ίχνος αίματος δεν εμφανίστηκε στο σωματάκι του. Μόνο τα μάτια του άνοιξε διάπλατα και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Κοιτάζονταν όλοι μεταξύ τους, μην μπορώντας να πουν κάτι. Μόνο οι λυγμοί του βρέφους ακούγονταν, αλλά σταμάτησαν μόλις ακούστηκε το ουρλιαχτό ενός λύκου.

Το αίμα τους πάγωσε. Με κομμένη την ανάσα κοιτούσαν σαν τρελοί γύρω τους προσπαθώντας να εντοπίσουν από που θα ξεπροβάλει το πλάσμα αυτό, μα δεν υπήρχε ίχνος του πουθενά. Αλλά μπορούσαν να νιώσουν το άγριο βλέμμα του όλοι επάνω στα αδύναμα κορμιά τους.

«Τι φοβάστε μωρέ;» Φώναξε ο πατέρας του Πίτερ. «Για πόσο ακόμη θα αφήνουμε να μας στοιχειώνει αυτό το κτήνος;» συνέχισε να τους φωνάζει γεμάτος πυγμή και αποφασιστικότητα. «Σήμερα το δικό μου παιδί αύριο μπορεί να είναι το **δικό σας! Αυτά τα πράγματα δεν είναι του Θεού!**» Βλέποντας όλοι να τον κοιτάζουν κουνώντας τα κεφάλια τους συγκαταβατικά, ο πατέρας του Πίτερ πήρε ακόμα πιο πολύ θάρρος συνεχίζοντας το παραλήρημα του.

«Είμαστε πάρα πολλοί για να μας κάνει κακό, αν κάνει το λάθος να μας επιτεθεί θα τον συντρίψουμε! Και όχι μόνο αυτόν αλλά και αυτή την μάγισσα που παρέσυρε τον γιο μου στα βρώμικα παιχνίδια της! **Εμπρός συγχωριανοί!** Ήρθε η ώρα να δώσουμε ένα

μάθημα σε όλους αυτούς στο όνομα **του Κυρίου!** Ούρλιαξε σαν υστερικός και αμέσως όλοι μαζί άρχισαν να φωνάζουν ξανά και ξανά μονάχα μια λέξη:

"Κάθαρση"

Με την αυτοπεποίθηση τους στα ύψη λόγω της αριθμητικής τους υπεροχής, σχημάτισαν έναν κύκλο προστατεύοντας ουσιαστικά ο ένας τα νότα του άλλου. Μερικοί από αυτούς έσπευσαν να μαζέψουν από κάμω μερικά τεράστια και μυτερά ξύλα, ενώ δε παρέλειψαν να εφοδιάσουν και με βαριές πέτρες τους υπόλοιπους. Πλέον ήταν όλοι έτοιμοι να επιβάλουν αυτό που όλοι μαζί αντιλαμβάνονταν ως τιμωρία, όπου μέσα από την μορφή της κάθαρσης, θα ξεχώριζε ο αμνός από τον λύκο. Μη μπορώντας βέβαια να αντιληφθούν ποιος ήταν ο πραγματικός αμνός και ποιο το τέρας.

«Θάνατος!» φώναξε ένας από αυτούς και δίχως να το πολυσκεφτεί πέταξε την πρώτη πέτρα με όση δύναμη είχε επάνω στο μωρό. Ένα ουρλιαχτό τρόμου ακούστηκε, μα δεν ήταν του βρέφους. Ήταν του Πίτερ που τόση ώρα κοιτούσε την τρέλα που είχε καταβάλει σχεδόν όλο το χωριό, ανήμπορος να κάνει κάτι. Αρπάζοντας τον η μάνα του από το χέρι, τον έσυρε κοντά της και πιέζοντας τον επάνω της, του έκρυψε το πρόσωπο για να μην βλέπει. Τόσο ειρωνικό. Μια μάνα που προστάτευε το παιδί της, επέτρεπε να σκοτώσουν και μάλιστα με τον χειρότερο τρόπο το αθώο παιδί μιας άλλης. Ο ήχος της καμπάνας του χωριού

ακούστηκε από το βάθος. Αν και χτυπούσε από το πρωί πένθιμα, τώρα ο ήχος της είχε μεγαλύτερη αξία. Μα κανένα από αυτά τα τέρατα δεν ήταν σε θέση να το καταλάβει. Να το νιώσει..

«Θάνατος!» φώναξαν ξανά όλοι μαζί! και αφήνοντας το διαμελισμένο μωρό πίσω τους, κατευθύνθηκαν προς την μάνα. Η Σίλα μέσα στην αφόρητη ζαλάδα που ένιωθε, άνοιξε τα μάτια της προσπαθώντας να δει τι ήταν αυτές οι φωνές γύρω της. Αντικρίζοντας το μωρό της με μια μεγάλη ματωμένη πέτρα επάνω στο απαλό κορμάκι του, άρχισε να ουρλιάζει γεμάτη πόνο και οργή. Σηκώθηκε αμέσως όρθια πριν προλάβουν να την πλησιάσουν οι χωρικοί και σπρώχνοντας βίαια όποιον προσπαθούσε να την σταματήσει, έφτασε στην σωρό του παιδιού της. Αμέσως άρπαξε την πέτρα με τα αίματα να στάζουν από κάτω της και δίχως να χάσει χρόνο την κάρφωσε στο κεφάλι του πρώτου που ένιωσε να την πλησιάζει. Βλέποντας τον να σωριάζεται κάτω και σε μια κατάσταση ανεξέλεγκτης παράνοιας, η Σίλα προσπάθησε να την σηκώσει ξανά και να το επαναλάβει με τους υπόλοιπους. Μα πολύ γρήγορα όπως είχε σκύψει, δέχτηκε μια δυνατή κλοτσιά στο πρόσωπο σπάζοντας της σχεδόν τα πάντα. Μα ήταν αδύνατο να ηρεμήσει. Με τα αίματα να τρέχουν παντού από το πρόσωπο της και με ένα σπασμένο σαγόνι να προεξέχει πάρα πολύ, αυτή την φορά έμοιαζε πράγματι με μάγισσα. Όλη της η ομορφιά είχε χαθεί, πλέον είχε το πρόσωπο που εκείνοι είχαν επιλέξει να βλέπουν.

«Σας το είπα! Είναι μάγισσα!» φώναξε ξανά ο πατέρας του Πίτερ. Σε μια προσπάθεια του να εξηγήσει την αιτία που η γυναίκα αυτή δεν έδειχνε να υποφέρει από το χτύπημα της.

Αμέσως όλοι έπεσαν επάνω της και την γρονθοκοπούσαν με μια απύθμενη οργή. Μέχρι που δεν άντεξε άλλο η άμοιρη γυναίκα και υπέκυψε στα τραύματα της. Μα το χωριό δεν είχε ικανοποιηθεί. Ήθελε να ήταν σίγουρο, ότι αυτή η «μάγισσα» όντως θα πέθαινε επιτέλους. Για αυτό τον λόγο θεώρησαν αναγκαίο να της καρφώσουν ένα χοντρό κλαδί στην καρδιά, και ύστερα να την θάψουν σε κάποιο ξέφωτο δίχως κανένα σημάδι ταφής ώστε να μην γνωρίζει κανείς ξένος που είναι θαμμένη. Και έτσι έκαναν. Έσκαψαν όλοι μαζί έναν λάκκο και την πέταξαν μέσα σαν ζώο. Κανείς δεν είπε μια προσευχή για αυτήν, κανείς δεν την έκλαψε. Το μόνο που ακούστηκε ήταν απλά ένα «Θέλημα Θεού...» και αμέσως βυθίστηκε ο όχλος αυτός και πάλι στην σιωπή.

«Τον γνώρισα κάποτε ξέρετε...» ακούστηκε άξαφνα από πίσω τους μια ήρεμη αντρική φωνή με έναν τόνο γεμάτο αδιαφορία. Αναγκάζοντας τους όλους να γυρίσουν μονομιάς ξαφνιασμένοι προς το μέρος του άντρα.

Αντικρίζοντας τον άγνωστο άντρα, ορισμένοι από αυτούς έσφιξαν τα χοντρά κλαδιά που κρατούσαν στα χέρια τους, έτοιμοι να προστατέψουν με κάθε θυσία το

μυστικό τους.

Ήταν ένας αρκετά ψηλός άντρας, ιδιαίτερα αδύνατος, αλλά αυτό που τους έκανε πιο πολύ εντύπωση ήταν το σκούρο και γεμάτο βαθιές χαρακιές δέρμα του.

«Ποιος είσαι και τι θέλεις ξένε...» τον ρώτησε επιτακτικά ένας από αυτούς. Μα δεν έλαβε καμία απάντηση.

«Θα μιλήσεις ή.....» του αποκρίθηκε κάποιος άλλος όλο νόημα.

«Αλλιώς τι;» τον ρώτησε χαμογελαστός ο άγνωστος άντρας δίχως ίχνος φόβου στα λόγια του.

Μα μόλις ένας από αυτούς έκανε ένα βήμα μπροστά με το ξύλο στραμμένο απειλητικά προς το μέρος του άγνωστου άντρα, εκείνος άνοιξε το στόμα του βγάζοντας μία τρομερή κραυγή λύκου, ενώ τα μυτερά του δόντια έκαναν τους πάντες να παραλύσουν εκεί που στεκόντουσαν.

Σαν να μην συμβαίνει τίποτα, ο άντρας αυτός, αμέσως μετά συνέχισε να τους μιλάει.

«Όπως είπα και στην αρχή... Τον γνώρισα... Βέβαια τότε δεν είχε την σημερινή του αίγλη ούτε δόξα. Τότε ήταν απλά... πως να το πω... ας πούμε ένας ονειροπόλος! Του Το αναγνωρίζω όμως είχε φιλόδοξα σχέδια! Κρίμα που τα αφιέρωσε **σε εσάς**... τους αγαπημένους Του ανθρώπους. Πλάσματα **ανάξια** από τότε, μέχρι και σήμερα... Σας παρατηρώ αιώνες τώρα ξέρετε, για την ακρίβεια από τότε που με εξόρισε επειδή έκανα αυτό που κάνετε εσείς από την αρχή της

δημιουργίας σας, να ονειρευτώ! Να αποκτήσω φιλοδοξίες! Αλλά όχι, μόνο **Εκείνος** και **εσείς** είχατε αλλά και έχετε αυτό το προνόμιο... **κανείς άλλος...**»

Και καθώς τους τα έλεγε, το βλέμμα του γέμισε με τόσο μίσος, όσο αυτό που έτρεφαν και οι ίδιοι μέχρι και πριν από λίγα λεπτά για την αδικοχαμένη Σίλα.

«Όμως δίνει ευκαιρίες σε όλους... και όταν λέω όλους το **εννοώ!**» συνέχισε τα λόγια του κουνώντας τα δάκτυλα του προς το μέρος τους.

«Για αυτό λοιπόν μου έδωσε και **εμένα** μια ευκαιρία να Του αποδείξω, ότι πράγματι είστε **ανάξιοι** όλων των προνομίων που σας έχει δώσει...» κάνοντας μια μικρή παύση, πήγε προς το μέρος τους με τα μάτια του να λάμπουν στο σκοτάδι. Και ενώ κοίταζε μόνο μπροστά, ο κάθε ένας χωρικός ξεχωριστά, μπορούσε και ένιωθε πολύ καθαρά το βλέμμα του άντρα επάνω του. Κάνοντας τους να πετάξουν ότι και αν κρατούσε ο κάθε ένας, παραδομένοι στον απόλυτο τρόπο.

«Μπορείτε να μαντέψτε ποιος κερδίζει;» τους ψιθύρισε σχεδόν σαρκαστικά, δείχνοντας ότι απολάμβανε κάθε λέξη από αυτά που τους έλεγε.

«Λυπήσου μας...» ψέλλισε πρώτος ο πατέρας του Πίτερ.

«Όπως λυπήθηκες εσύ ένα...**μωρό;**» ήταν η απάντηση που έλαβε από τον άγνωστο άντρα.

«Μα δε το σκότωσα εγώ!» επανέλαβε ξανά σε μια προσπάθεια να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

«Και όμως **εσύ** τα προκάλεσες όλα αυτά! Αυτό δε σημαίνει βέβαια ότι και οι άλλοι είναι αθώοι! Εκτός από **έναν...**» και αμέσως έστρεψε το βλέμμα του προς τον Πίτερ.

«Εσύ μικρέ μου μπορείς να φύγεις! Και να πεις σε όσους δε συμμετείχαν, ότι από αύριο θα μπορούν να γιορτάσουν την Ανάσταση Του πιο ξαλαφρωμένοι! Τα **τέρατα** που κυνηγούσατε, όντως σήμερα θα **εξαφανιστούν!**» και με μια κίνηση του χεριού του, του έκανε νόημα να φύγει.

Αν και στην αρχή ο Πίτερ ήταν αρκετά διστακτικός, βλέποντας και τους γονείς του να του κάνουν νόημα για να φύγει, άρχισε να τρέχει με όση δύναμη αλλά και κουράγιο είχε.

Μόλις ο μικρός Πίτερ απομακρύνθηκε αρκετά, ο άντρας αυτός γυρνώντας ξανά προς το μέρος τους, άπλωσε τα χέρια του και γελώντας υστερικά τους τύλιξε όλους μαζί στις φλόγες. Πύρινες γλώσσες έγλειφαν ακατάπαυστα την μαλακή τους σάρκα, κάνοντας τους να σπαράζουν από τον πόνο. Μέχρι που τα ουρλιαχτά κόπασαν, οι κραυγές έγιναν φωνή και η φωνή παρέδωσε την μακάβρια σκυτάλη της στην απόλυτη σιωπή.

Κάνοντας μερικά βήματα ακόμη και πατώντας επάνω στις στάχτες τους, ο άντρας κατευθύνθηκε προς τον τάφο της Σίλα.

«Το έχει η γενιά σου να θυσιάζεται για το ευρύτερο

καλό...» ψιθύρισε κοιτώντας το αφράτο ακόμα χώμα.
«**Εγέρθητι** τέκνον της χαμένης γενιάς του **Ισκαριώτη**...» φώναξε και αμέσως το έδαφος κάτω από τα πόδια του, άρχισε να σείετε. Μέσα σε μερικά λεπτά, η Σίλα, γεμάτη χώμα και ξεραμένο αίμα, άρχισε αργά αλλά σταθερά να ξεπροβάλλει από τον τάφο της. Μέχρι που στάθηκε όρθια και ολοζώντανη μπροστά του.

«Όσοι θυσιάζονται για Εκείνον, μόνο η δόξα τους περιμένει. Αν και δεν ισχύει αυτό για όλους τους προγόνους σου... Αλλά από την άλλη, ποιος είμαι εγώ που θα το κρίνω αυτό;» της είπε κλείνοντας της το μάτι πονηρά.

«Όσο για το μωρό σου, μην ανησυχείς, είσαι η δεύτερη γυναίκα που Τον γεννά με σκοπό να θυσιαστεί μέχρι να καταφέρει να σας αλλάξει! Τώρα θα μου πεις αν άξιζε να γίνει όλο αυτό για το ηλίθιο μικρό κωριό σας, οπότε θα σου απαντήσω ότι δεν έγινε για αυτούς, αλλά για εσένα! Βλέπεις πριν μπει ένα μεγάλο σχέδιο σε εφαρμογή, πρέπει πρώτα να δοκιμαστούν οι πρωταγωνιστές. Και εσύ με την αγνή σου την καρδιά, παρόλο που δεν ήξερες τον πατέρα του μωρού σου, το αποδέχτηκες και θυσιάστηκες για αυτό, αποδεικνύοντας ότι αξίζεις την τιμή να γεννήσεις Αυτόν που θα αλλάξει τον κόσμο. Εγώ απλά φρόντισα να προχωρήσει το σχέδιο αυτό, έτσι ώστε να εισπράξω στο τέλος την αμοιβή μου! Η οποία σε διαβεβαιώνω πως ούτε Εκείνος, αλλά ούτε και εγώ βάλαμε στο ελάχιστο το κεράκι μας για να επηρεάσουμε πρόσωπα

και καταστάσεις. Μόνοι τους τα έκαναν όλα. Με άλλα λόγια κουκλίτσα μου, ελεύθερη βούληση!» Και αφού κούνησε τους ώμους του αδιάφορα, την κοίταξε για λίγο στα μάτια και ύστερα συνέχισε.

«Αλλά ας μην χρονοτριβούμε άλλο, **πρέπει να... ξυπνήσεις**» Και απλώνοντας το χέρι του προς το πρόσωπο της, με μία απαλή κίνηση, της έβαλε το σαγόνι και πάλι στην θέση του.

«Όχι ότι παίζει καμία σημασία, απλά μου αρέσουν οι λεπτομέρειες...» της είπε χαμογελώντας και αμέσως την έσπρωξε με δύναμη προς τα πίσω, έτσι ώστε να πέσει ξανά μέσα στον λάκκο.

"ΟΧΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ!!!!!"

Ακούστηκε μια γυναικεία φωνή μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ήταν η Σίλα, που μόλις είχε ξυπνήσει από τον φρικτό εφιάλητη που έβλεπε.

«Ω Θεέ μου τι απαίσιο όνειρο ήταν αυτό...» μουρμούρισε στον εαυτό της, μα καθώς έκανε για να σηκωθεί, ένα ουρλιαχτό λύκου έσπασε την σιωπή της νύχτας κάνοντας την να ανατριχιάσει ολόκληρη. Μόλις είχε φτάσει στο μικρό αυτό χωριό μόνη της και ακόμα δεν είχε εξοικειωθεί με την άγρια φύση.

Πηγαίνοντας στην κουζίνα να πει λίγο νερό, ένιωσε έναν δυνατό πόνο στην κοιλιά της, έναν πόνο που δεν είχε νιώσει ποτέ ξανά στην ζωή της. Ήταν λες και κάτι

μέσα της κλωτσούσε...

Τέλος